

Arrest

nr. 195 713 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Micheline KIENDREBEOGO
Louizalaan 112
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen houdende bevel tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum van 21 november 2017. De beslissingen werden eveneens op 21 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE – VANNESTE, die *loco* advocaat M. KIENDREBEOGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren te Kinshasa op [...]1960.

Verzoekster werd door de Belgische autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 9 november 2017 tot 10 december 2017 voor een duur van 16 dagen.

Op 21 november 2017 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Kinshasa.

Op 21 november 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Op .21 november 2017..... om ..09.00. uur, aan de grensdoorlaatpost ...BRUNAT....., werd door ondergetekende,X 1 de heer / mevrouw : naam B. voornaam P. geboren op [...]1960 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer OP[...] afgegeven te MINAFFET op : 03.11.2017 houder van het visum nr. 011918339 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Italië te Kinshasa geldig van 09.11.2017 tot 10.12.2017 voor een duur van 16 dagen afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : [...]"

E Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme en zaken naar Rome (Italië) door te reizen. Hij legt een doorreisticket naar Rome en een hotelreservatie aldaar voor. Echter met betrekking tot zijn voorgenomen toeristisch luik van zijn verblijf beschikt hij over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) welk dit kan staven. Hij kent ook geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in Rome en Italië en kan geen toelichting geven over enige toeristische activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 14 dagen (terugkeerticket dd. 04.12.2017) in Italië.

Met betrekking tot zijn voorgenomen zakelijk verblijf verklaart betrokkene eigenaar te zijn van twee kleding- en schoenwinkels in Congo en in Rome schoenen wil gaan bekijken. Hij is niet in het bezit van zakelijke stukken (facturen, uitnodigingen, adressen, businesscard, ..) en kan geen toelichting geven wat zijn intenties (aankoop? – handelscontacten leggen? – uitvoer? -prospectie? - ...) zijn.

Betrokkene verklaart in Europa niemand te kennen welke hem zowel met het voorgenomen toeristisch als het zakelijk luik kan assisteren.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode."

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"☐ Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, [...] werd [...]"

☐ uw visum onderzocht. Nummer 011918339, afgegeven: 09.11.2017.

[...] ☐ het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. ☐ [...]"

2. ☐ het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme en zaken naar Rome (Italië) door te reizen. Hij legt een doorreisticket naar Rome en een hotelreservatie aldaar voor. Echter met betrekking tot zijn voorgenomen toeristisch luik van zijn verblijf beschikt hij over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) welk dit kan staven. Hij kent ook geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in Rome en Italië en kan geen toelichting geven over enige toeristische activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 14 dagen (terugkeerticket dd. 04.12.2017) in Italië.

Met betrekking tot zijn voorgenomen zakelijk verblijf verklaart betrokkene eigenaar te zijn van twee kleding- en schoenwinkels in Congo en in Rome schoenen wil gaan bekijken. Hij is niet in het bezit van zakelijke stukken (facturen, uitnodigingen, adressen, businesscard, ..) en kan geen toelichting geven wat zijn intenties (aankoop? – handelscontacten leggen? – uitvoer? - prospectie? - ...) zijn.

Betrokkene verklaart in Europa niemand te kennen welke hem zowel met het voorgenomen toeristisch als het zakelijk luik kan assisteren.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

« Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article dit :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer également ces moyens ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage il devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef.

Que pour obtenir son visa, le requérant a fourni les documents nécessaires et précisé l'objet et les conditions de son séjour ;

Que le requérant ignore le réel motif de la décision de refoulement qui est prise à son encontre puisqu'il ne voit pas en quoi il a violé l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que s'agissant des conditions de séjour, il a pu fournir sa réservation d'hôtel encore valable au moment de son arrestation. Ce qui n'est pas contesté par la partie adverse dans sa décision du 21 novembre ;

Que la question relative aux moyens de subsistance suffisants n'est pas non plus remise en cause par la partie adverse, le requérant ayant également valablement rempli cette condition dans la mesure où il disposait d'un montant de plus de 450 dollar et d'une carte visa bien fournie.

Qu'en ce qui concerne enfin l'objet de son séjour, le requérant a pu préciser qu'il est commerçant et propriétaire de deux magasins de vêtements et de chaussures au Congo ; qu'il se rend en Italie pour ses congés et profitera de cette occasion pour prendre des contacts avec des grossistes dans ce pays culturellement connu comme le pays de la mode et voir s'il pourrait développer des partenariats dans son domaine d'activité afin de lui donner une autre dimension.

Que le requérant envisageait donc de prendre directement contact avec des grossistes une fois sur place avec l'aide d'un ami d'enfance vivant en Italie ;

Qu'il s'est financièrement préparé pour l'achat de ses marchandises au cas où il tomberait sur une bonne affaire.

Qu'il est erroné d'affirmer comme le prétend la partie adverse que le requérant n'est pas en possession de documents professionnels tels que facture, invitation, carte de visite dans la mesure où le requérant a pu montrer et laisser copie au policier chargé du contrôle une attestation de vacance en tant qu'employé dans son établissement ;

Que cette attestation portait bien les références et les coordonnées de son établissement à savoir « BOLAYA ET FILS » et qu'il était loisible à la partie adverse de procéder à la vérification de l'existence de cet établissement. Ce qu'elle n'a pas fait ;

Que le requérant signale que lorsqu'il a été interpellé par la Police, le Policier qui a procédé à son contrôle ne voulait pas l'entendre sur ses explications.

Qu'il lui a demandé de signer des documents visant soit à accepter un retour immédiat, soit à rester sur le territoire ;

Que si le requérant avait été entendu en ses explications, cela aurait permis à la partie adverse de statuer en toute connaissance de cause, quod non, en l'espèce ;

Que le requérant ignore jusqu'à présent pour quelle raison il a été arrêté alors même qu'il remplissait toutes les conditions requises par la loi.

Que partant, la partie adverse a manqué à son devoir de précaution avant toute prise de décision, qu'elle a violé les principes généraux de droit en ce qu'elle n'a pas procédé à une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; »

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering

afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;"

Verzoeker is van oordeel dat de motieven van de beide bestreden beslissingen niet afdoende, niet gepersonaliseerd en niet pertinent zouden zijn. De beslissing zou stereotiep gemotiveerd zijn en het zou van toepassing zijn op allen die een Schengenvisum hebben verkregen waaraan men had moeten zeggen over welk reisdocument men diende te beschikken. Voor het verkrijgen van zijn visum zou verzoeker de nodige documenten verschaft hebben, evenals het doel en de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoeker zou geen kennis hebben van het reële motief waarom hij een terughouding heeft gekregen omdat hij niet inziet waarom artikel 3 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Wat betreft de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf, heeft hij zijn hotelreservatie kunnen voorleggen, geldig op het ogenblik van aanhouden, hetgeen niet wordt betwist door de gemachtigde. Verzoeker legde eveneens voldoende bestaansmiddelen voor. Wat betreft het doel van zijn verblijf, heeft verzoeker verklaard een handelaar te zijn en eigenaar van twee kledings- en schoenenzaken in Congo. Tijdens zijn vakantie wil verzoeker contacten leggen met leveranciers in het land dat gekend is voor de mode. Hij zou dit willen bewerkstelligen met een vriend uit zijn kindertijd wonend in Italië. Verder wijst verzoeker erop dat het niet correct zou zijn dat verzoeker niet in het bezit is van beroepsdocumenten zoals een factuur, uitnodiging, visitekaartjes omdat verzoeker aan de grenspolitie een attest van vakantie als werknemer in zijn zaak heeft voorgelegd. Op dit attest is duidelijk de verwijzing te zien naar "B. en zonen" en de gemachtigde had kunnen nagaan of deze zaak bestaat. De grenspolitie zou geen gehoor gehad hebben voor de verklaringen van verzoeker. Indien men gehoor zou gehad hebben voor de verklaringen van verzoeker, dan had de gemachtigde met kennis van zaken zijn beslissing kunnen nemen. Verzoeker zou nog steeds geen kennis hebben van de reden waarom hij werd aangehouden nu hij aan alle voorwaarden voldeed. Bijgevolg zou de gemachtigde niet voldaan hebben aan de voorzichtigheidsplicht, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad kan deze redenering niet volgen.

Vooreerst blijkt wel degelijk dat de motieven van de beide bestreden beslissingen niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoeker. De gemachtigde is niet overtuigd van het toeristisch

reismotief van verzoeker en stoelt dit op het gehoor en de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Zo had verzoeker niet enkel geen folders, brochures, stadsplannetjes of geboekte rondreis mee, hij kon ook geen toelichting geven over enige toeristische activiteit tijdens zijn voorgenomen verblijf van 14 dagen in Italië. Ook de zakelijke motieven overtuigen de gemachtigde niet, dit omdat verzoeker niet in het bezit is van zakelijke stukken zoals facturen, uitnodigingen, adressen en geen duidelijke toelichting kan geven over zijn intenties. Verzoeker verklaart niemand te kennen in Europa die hem met het voorgenomen toeristisch of zakelijk luik kan assisteren.

De Raad stelt vast dat deze motieven stroken met de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker merkt terecht op dat hij een hotelreservatie kan voorleggen, doch die is niet betaald, ook niet gedeeltelijk. De grenspolitie heeft zich verder de moeite getroost contact op te nemen met het hotel alwaar de receptioniste wel bevestigde dat de reservatie op zijn naam werd gemaakt, doch ze er zeker van is dat verzoeker niet zou opdagen omdat dit type boekingen altijd “no shows” oplevert. Verder bleek uit ondervraging van verzoeker dat hij niet wist hoe ver zijn hotel van het centrum van Rome is gelegen. Verzoeker verklaart dat de boeking door een van zijn bedienden is gebeurd. Echter, als de grenspolitie op de boeking de naam K.B. ziet en verzoeker vraagt wie deze persoon is, stelt verzoeker hem niet te kennen. Verzoeker heeft blijkens het verslag verklaard geen vrienden, kennissen of familie in Europa te hebben, doch in het verzoekschrift beweert hij nochtans een vriend van de kindertijd in Italië te hebben. Ter zitting aan de raadsman van verzoeker omtrent deze tegenstrijdigheid verduidelijking gevraagd, antwoordt deze dat hij hier geen verklaring voor heeft. Verder verduidelijkt de raadsman dat men steeds achteraf, na het opstellen van het verzoekschrift, met de stukken van het dossier wordt geconfronteerd. Hij wenst niet te pleiten tegen de stukken van het dossier.

Verzoeker verwijst naar zijn voldoende bestaansmiddelen, doch dit wordt niet betwist in de bestreden beslissingen.

Wat betreft het zakelijk doel, stelt verzoeker dat hij wel degelijk heeft kunnen duiden dat hij handelaar en eigenaar is van twee kledings- en schoenenzaken en de gemachtigde ten onrechte stelt dat hij niet in het bezit is van stukken die dit kunnen aantonen, nu hij een attest van vakantie heeft kunnen voorleggen als werknemer in zijn zaak. De Raad stelt vast dat het verslag van de grenspolitie inderdaad een stuk bevat “*attestation de congé n° 014/017*”, uitgegeven door “*ets B. en fils*” opgemaakt te Kinshasa op 20 oktober 2017. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met dit stuk in de zin dat er in de bestreden beslissingen op wordt gewezen dat verzoeker verklaart eigenaar te zijn van kledings- en schoenwinkels en in Rome schoenen wil gaan bekijken. Wat de precieze zakelijke intenties zijn in Rome, is evenwel volgens de gemachtigde niet afdoende duidelijk omdat verzoeker in gebreke bleef daar verdere toelichting bij te geven en omdat hij niemand in Europa kent om hem bij dit zakelijk luik van zijn reis te assisteren. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk, des te meer nu ook in het verslag van de grenspolitie is opgenomen dat uit hun onderzoek in BELVIS bleek dat door de Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Italië die het Belgisch visum afleverde enkel toerisme werd weerhouden. Bovendien en ten overvloede acht de Raad het vooreerst vreemd dat indien verzoeker voor zaken op reis zou zijn, hij een “*attestation de congé*” voorlegt en bijkomend dat verzoeker die zelf verklaart eigenaar van de zaak “B. en zonen” te zijn voor zichzelf dan een vakantieattest zou uitschrijven. Gezien het geheel van de verklaringen en de voormelde bedenking over het stuk, acht de Raad het niet onzorgvuldig van de gemachtigde dat hij geen verder onderzoek heeft gedaan naar de adresgegevens op dit “*attestation de congé*”.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde, indien hij gehoor had willen geven aan verzoekers verklaringen, met kennis van zaken had kunnen oordelen, wat niet het geval zou zijn, kan de Raad wederom niet volgen. Thans blijkt dat de grenspolitie tot een zeer uitgebreid gehoor is overgegaan met een omstandig verslag hiervan in het administratief dossier. Geenszins kan worden aangenomen dat de gemachtigde niet met kennis van zaken heeft kunnen oordelen.

Tot slot kan gezien de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing niet worden aangenomen dat verzoeker tot op heden in de onwetendheid zou zijn waarom hij volgens de gemachtigde niet voldoet aan de vereisten zoals opgenomen in de wet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen volstaat daarvoor.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet. Evenmin kan *prima facie* een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 34 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de Visumcode) en van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht. Hij voert eveneens machtsmisbruik aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

« Attendu que la partie adverse affirme dans les décisions querellées que le requérant n'a pas en sa possession des documents touristiques et professionnels tels que facture, invitation, carte de visite, etc...;

*Que le requérant souligne, que force est de constater que ni la convention de Schengen, ni les règlements et les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;
Qu'ils n'érigent en condition pour l'octroi d'un visa court séjour, que le requérant détiennent avec lui lors de son voyage des documents professionnels, des brochures ainsi que des documents de tourisme ou même qu'il soit capable de reprendre par cœur son programme de tourisme et l'adresse de son hôtel ;
Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;
Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire et que le refus d'accès au requérant est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée.*

Ainsi cette disposition précise : « Documents justificatifs

- 1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:
a) des documents indiquant l'objet du voyage;
b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;
c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquérir légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen;
d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé.*
- 2. Lorsqu'il introduit une demande de visa de transit aéroportuaire, le demandeur présente:
a) des documents relatifs à la poursuite du voyage vers la destination finale après le transit aéroportuaire envisagé;
b) des informations permettant d'apprécier sa volonté de ne pas entrer sur le territoire des États membres.*
- 3. Une liste non exhaustive des documents justificatifs que le consulat peut demander au demandeur afin de vérifier qu'il satisfait aux conditions énumérées aux paragraphes 1 et 2 figure à l'annexe II.*
- 4. Les États membres peuvent exiger que les demandeurs présentent une preuve de prise en charge et/ou une attestation d'accueil, en remplissant un formulaire établi par chaque État membre. »*

*Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que le requérant a affirmé aller en vacance et profiter de cela pour faire des affaires dans le cadre du commerce qu'il détient au Congo et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage ;
Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;
Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;
Qu'à supposer même que la loi prévoit ces conditions, quod non, force est de constater que le requérant a fourni aux autorités du Royaume, une attestation de vacance en tant qu'employé dans son établissement ainsi qu'une carte de visite certifiant l'existence de son commerce ;
Que si la partie adverse avait un doute par rapport à cette existence, il lui appartenait de procéder à des vérifications avec les informations qui lui ont été communiquées par le requérant ; »*

Vooreerst wijst de Raad erop dat de artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 geen uitstaans hebben met het betoog van verzoeker. Vermoedelijk heeft verzoeker het op de artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomst van het voormelde verdrag van dezelfde datum.

Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen vereist dat hij toeristische en zakelijke documenten voorlegt, doch dat de Schengenconventie, noch de andere reglementering en pertinente communautaire bepalingen dit vereisen. Voor de afgifte van een visum zou niet vereist zijn dat men toeristische brochures of zakelijke documenten bij zich heeft, zodat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. Verzoeker citeert verder artikel 14 van de Visumcode en stelt al het nodige te hebben voorgelegd om een visum te verkrijgen, zodat hij bijgevolg ook toegang moet krijgen tot het grondgebied en de teruggrijping een vorm is van machtsmisbruik. Minstens is verzoeker van oordeel dat men hem voorafgaandelijk aan de reis bijkomende preciseringen had moeten geven aangaande de vereiste documenten. Ondergeschikt meent verzoeker dat indien de wet toch dergelijke vereiste zou opleggen, *quod non*, hij een "*attestation de congé*" als werknemer in zijn zaak heeft voorgelegd evenals een visitekaartje die bewijzen dat zijn zaak bestaat. Indien de gemachtigde dienaangaande twijfels zou gehad hebben, had hij verder onderzoek moeten verrichten, aldus verzoeker.

De Raad wijst erop dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer blijkt dat aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Waar verzoeker stelt dat de communautaire regelgeving geenszins vereist voor het toekennen van een visum dat men brochures en toeristische documenten kan voorleggen bij de reis of dat men zakelijke documenten moet kunnen voorleggen, kan de Raad verzoeker volgen. Maar artikel 14, 1, dat ressorteert onder het hoofdstuk van de afgiftevoorwaarden en dat verzoeker zelf uitvoerig citeert, stelt wel dat men het doel van de reis moet aantonen en dit met documenten. In de bestreden beslissingen, evenals in de nota wordt eveneens terecht verwezen naar artikel 6 van de Schengengrenscore waaruit blijkt dat uit het eerste lid, *a iuncto c* blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

De Raad volgt geenszins dat de thans tweede bestreden beslissing laat blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorwaarden zou toegevoegd hebben aan de Visumcode of aan de wet en aldus machtsmisbruik of een overschrijding van zijn bevoegdheid zou gepleegd hebben. De gemachtigde moet uiteraard op een zekere manier kunnen nagaan of het voorgehouden toeristisch of zakelijk doel van verzoeker enigszins kan aangetoond worden en heeft bij wijze van voorbeeld gesteld dat dit niet het geval was nu hij niet in het bezit was van folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis en geen toelichting kan geven omtrent enige activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 14 dagen in Italië. Ook wat betreft het zakelijk verblijf kan verweerder in de nota gevolgd worden dat de "*attestation de congé n° 014/017*", uitgegeven door "*ets B. en fils*" geenszins aantoonde dat verzoeker een zakelijk verblijf in Rome voor ogen heeft. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk geen familie, vrienden of kennissen in Europa te hebben, ook al beweert verzoeker in het verzoekschrift dat hij in Italië een vriend van de kindertijd heeft. Het feit dat verzoeker aan zijn verzoekschrift nog een kopie van een visitekaartje voegt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. *In se* wordt niet betwist door de gemachtigde dat verzoeker werkzaam is in een kleding- en/of schoenenwinkel, wel dat hij met zakelijke intenties zijn reis naar Italië heeft aangevat. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk nu bovendien een "*attestation de congé n° 014/017*", uitgegeven door "*ets B. en fils*" wordt voorgelegd hetgeen *prima facie* moeilijk verenigbaar is met een zakenreis. De Raad herhaalt dat een incorrecte motivering aldus niet blijkt.

Een schending van artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 34 van de Visumcode of van het motiveringsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Machtsmisbruik blijkt *prima facie* evenmin.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. MAES